

Marek Hladký, Jitka Hladká ilustrovala Vlasta Švejdvová

Pan a paní Skřítečkovi

Vánoční pohádka

Věnováno památce a odkazu Vlastimila Pospíšila

Autoři

Marek Hladký, Jitka Hladká ilustrovala Vlasta Švejdvá

Pan a paní Skřítečkovi

Vánoční pohádka

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Marek Hladký, Jitka Hladká

PAN A PANÍ SKŘÍTEČKOVI
VÁNOČNÍ POHÁDKA

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6732. publikaci

Ilustrace Vlasta Švejdvová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 112
Vydání 1., 2017

Vytisklo TISK CENTRUM, s.r.o., Moravany

© Grada Publishing, a. s., 2017
© Marek Hladký, Jitka Hladká, c/o DILIA, 2017
Cover Illustration © Vlasta Švejdvová

ISBN 978-80-271-9553-4 (ePub)
ISBN 978-80-271-9461-2 (pdf)
ISBN 978-80-271-0326-3 (print)

Obsah

Velká vánoční pohádka začíná...	7
23. prosince, tři hodiny odpoledne	9
23. prosince, čtyři hodiny odpoledne	22
23. prosince, pět hodin odpoledne	31
23. prosince, pět hodin a pět minut odpoledne	34
23. prosince, šest hodin večer	45
23. prosince, půl sedmé večer	49
23. prosince, osm hodin večer	54
23. prosince, deset hodin večer	57
23. prosince, minuta před půlnocí	60
24. prosince, osm hodin ráno	67
24. prosince, půl deváté ráno	72
24. prosince, deset hodin dopoledne	77
24. prosince, poledne	84
24. prosince, půl šesté večer	86
24. prosince, šest hodin večer	88
24. prosince, devět hodin večer	94
24. prosince, devět hodin a devět minut večer	96
24. prosince, za pět minut dvanáct	98
24. prosince, minuta před půlnocí	100
25. prosince, sedm hodin ráno	104
25. prosince, sedm hodin a sedm minut ráno	107
Epilog	109
O autorech	111

Velká vánoční pohádka začíná...

Jen několik kroků od potoka, kterému se od nepaměti říká Hostavický, je les. Takový lesík je to. Pár stromů a jedna větší houština.

Když se tu člověk hodně ztiší, skoro až tak, že nedýchá, všimne si několika malých světýlek. Jsou to rozsvícené okeničky. A když se podíváte ještě o něco blíže, všimnete si, že z houštiny vyčnívá malý komínek, ze kterého se jemně kouří. To je neklamné znamení, že se tady, zamaskován houštím, spadáním listů a sněhem, nachází domeček, ve kterém žijí skřítečkové. A není to jen tak ledajaké bydlení. Přesně tady totiž stojí dílnička U šesti pružinek!

Je to jediná dílnička široko daleko, ve které se ručně dělají postele pro všechny, kdo je potřebují.

Skříteci mají mnoho dílniček, o kterých se jen málo ví. Lidé už ale vůbec netuší, že používají spoustu věcí, které pro ně vyrobili právě skříteci!

Rychle se stmívá. Je přece 23. prosince a zítra bude Štědrý večer.

La - Re

23. prosince, tři hodiny odpoledne

Zatímco pan a paní Skřítečkovi pilně pracují, dívají se jejich dvě děti, malincí Re a Lo, ke dveřím. Jsou ještě hodně malincí, takže v dílničce pomáhají jenom s něčím. Zato jsou všeteční. Pořád aby je někdo hlídal!

Jejich rodiče na sebe mrknou a usmějí se. Každý rok je to stejné. Malí skřítečci se nemohou dočkat, až se ve dveřích konečně objeví vytoužený vánoční stromeček. Každý rok jim ho přinášejí skřítcí Posekálek s Pořezálkem. To jsou skřítcí až z dalekého severu, kteří pravidelně přinášejí dřevo do dílničky U šesti pružinek. A právě před chvílí přišli skřítcí Ovčínek a Šetlínek. Ti jsou z hodně vzdáleného ostrova. Donesli poslední letošní vlnu ze shetlandských oveček. A právě vlna a krásné a pevné dřevo jsou to hlavní, z čeho skřítcí pohodlné postýlky vyrábějí.

Pak se Ovčínek i Šetlínek pěkně najedli, dostali vánoční výslužku a vydali se rychle domů, až za to velké moře.

„Doufám, že jim vánoční výslužka nevychladne,“ strachovala se paní Skřítečková. „Dávala jsem jim ještě teplé cukroví.“

„Jak oba znám, maminko, tak už teď sedí u stolu a pochutnávají si,“ usmál se pan Skříteček.

„A jak to, že zvládnou takovou dálku, až za moře? Vždyť ještě před chvilkou seděli tady,“ vyzvídal na tatínkovi malinký Lo.

„Na to máš ještě moc času. Kouzlit začnete, až trochu povyrostete,“ zakabonil se naoko tatínek.

„Ale jiní skřítečci...“

„Nezlobte tatínka,“ pokárala je paní Skřítečková. „Copak nevidíte, že doděláváme poslední postýlku? Je pro jednu moc nemocnou starou paní.“

„No jo, ale... Proč my pořád něco děláme pro lidi? A co lidé dělají pro nás?“ zamyslela se malinká Re.

„Nic. Žoužele neužitečný to jsou!“ ozval se slabý hlásek.

Všichni se otočili do kouta. Přesně tam, kde se pod peřinkou v malém houpacím křesílku něco pohnulo. To je staříčkový Dobromílek.

Ten je tady ze všech skřítečků nejdéle. Už skoro všechno ví a skoro všechno zažil. Proto jen tak sedává v koutku a snaží se ze všech sil pomáhat tam, kde je to třeba. Teď třeba nejvíc hlídá skřítečky Re a Lo. Ale ještě nedávno

pomáhal s výběrem té nejlepší ovčí vlny. A taky toho nejlepšího dřeva. Teď už to dělá jen jeho syn, pan Skříteček. Už se totiž od Dobromílka naučil úplně všechno, co k výrobě postýlek potřebuje vědět. A až přijde ten správný čas, předá své umění zase on svým dětem.

„Kdo?“ zeptal se pan Skříteček.

„Žoužele,“ zopakoval Dobromílek.

„Myslíte lidi?“

„No vždyť říkám, dlouhání neužiteční,“ zamžoural rozespalýma očkama staříčkový Dobromílek.

Paní Skřítečková se na Dobromílka laskavě usmála. Věděla, že to s lidmi neměl lehké a tak nějak to v něm už zůstalo.

„Dobří skřítečci a dobří lidé jsou stejní. Milují své Vánoce! A milovat Vánoce znamená pomáhat všem, kdo to opravdu potřebují. Protože teprve tehdy se svět kolem nás může proměnit v jednu velkou vánoční pohádku,“ usmál se pan Skříteček.

„Žoužele dlouhý,“ trval si na svém staříčkový skříteček a podíval se tajemně na malou Re a jejího brášku Lo. Ti za ním okamžitě přiběhli. Věděli, že se zase něco zajímavého dozvědí!